Jazdci smrti III.

Štít zúfalstva

Michala Baránková

Jazdci smrti III.

Štít zúfalstva

Michala Baránková

Text copyright © Michala Baránková 2026
Map copyright © Michala Baránková
Cover image © Anna Zvočová
Korektúra: Silvia Palušková
Prvé vydanie 2026

ISBN 978-80-570-8599-7
ISBN PDF 978-80-570-8600-0
ISBN ePub 978-80-570-8601-7
ISBN mobi 978-80-570-8602-4

Výslovnosť mien hlavných postáv a miest

Mená:
Nevaeh Arvensis
[Nívah Arvensis]
Aiden Ward
[Ajden Vard]
Dagen Gauwill
[Dagen Gavil]
Jaylen
[Džajlen]
Thaddeus
[Tadeus]
Clay
[Klej]
Adrian Dux
[Ejdrijen Dax]
Genevieve
[Ženevív]
Gorick
[Gorik]
Cano
[Kano]
Zesiya
[Zesija]

Miesta:
Welmyr
[Velmir]
Jarlan
[Džarlan]
Azkam
[Askam]
Arigollan
[Arigolen]
Vallath
[Valat]

1. KAPITOLA

„Znič ho.“

„Znič ich.“

Nevedela som, čo tie slová znamenajú. Kedysi pre mňa niečo znamenali, no postupne sa vytratili a s nimi aj ich váha. Cítila som sa mŕtva, a predsa živá. Nedokázala som otvoriť oči, prehovoriť ani sa pohnúť. Bola som na ceste do záhrobia, alebo som v ňom už ležala?

Chcela som odpovede, no zo všetkého najviac som sa chcela prebrať.

„Našiel som ju.“

„Veď je polomŕtva!“

„Tak chceš ju, alebo nie?!“

„Načo mi bude? Nechaj si ju!“

„Bastard!“

Vnímala som okolo seba hlasy. Hrubé, pravdepodobne mužské. Čudovala som sa, že vôbec niečo počujem. Zdalo sa mi, že by som nemala byť schopná ničoho. Obklopoval ma len šum, piskot a nezreteľné rozhovory. Všetko ostatné zahalila tma.

Keď som si znova začala uvedomovať svet a svoju situáciu, ovládla ma beznádej. Netušila som, koľko času uplynulo od chvíle, čo som naposledy

precitla. Strácala som pojem o čase a stala sa zo mňa len bezvládna schránka, schopná jedine počúvať. Ten pocit absolútnej bezmocnosti ma trhal zaživa. Najmä preto, že som netušila, čo sa mi stalo. A prečo.

Nespomínala som si na okamihy, ktoré ma dostali na toto miesto. Nevybavovala sa mi ani jediná spomienka z posledných dní. Bola som odsúdená na nemú existenciu v samote, kde mi nikto neodpovedal na otázky.

„Zavolali ste lekára?“

„Pochybujem, že jej niekto dokáže pomôcť.“

„Aj tak to urobte!“

„A čo z toho budem mať? Veď sa na ňu pozrite!“

„Ešte bude užitočná.“

Kedykoľvek som precitla, snažila som sa zapamätať si každý detail. Miesta, ľudské hlasy, aj ten najmenší šum. Sluch bol to jediné, čo mi zostalo, a chcela som ho využiť naplno. Nikdy sa mi však nepodarilo zistiť nič konkrétne. Upadala som do bezvedomia príliš často. A keď som sa znova prebrala, netušila som, po koľký raz sa to opakuje.

V jeden moment som však konečne zacítila niečo viac. Dotyky na tele a zreteľnejšie hlasy okolo. Cítila som, že niekto vedľa mňa sedel. Zostávala som trpezlivá a čakala. Túžila som počuť jasnejšie a konečne sa pozrieť na svet vlastnými očami. Verila som, že ten čas príde.

Najprv sa mi vrátil sluch, hoci ešte zastretý. Neskôr hmat, keď som zacítila cudzie ruky na svojej pokožke. Napokon precitol aj čuch. Cítila som ryby, soľ a najmä zápach. Vo vzduchu viselo niečo zatuchnuté až skazené, no pripisovala som to uloveným rybám. Možno som ležala niekde v prístave.

Vtom mi niečo stieklo hrdlom. Chutilo to trpko a pálilo. Chcela som sa rozkašľať a dostať to zo seba von, no telo ma neposlúchalo.

„Ako je na tom?“ spýtal sa po chvíli ženský hlas. Znel mlado. Dokonca som mala pocit, že patrí len dieťaťu.

„Omnoho lepšie. Nedával som jej veľké nádeje, ale každým dňom ma prekvapuje. Jej stav sa zlepšuje.“

„Myslíte si, že zaberajú vaše lieky?“

„To by som netvrdil. Sú to obyčajné lieky, u nej sa však deje niečo, čomu nerozumiem,“ odpovedal muž a ja som sa znova prepadla do temnoty.

Vedela som len to, že sa nachádzam na nejakej lodi s neznámymi ľuďmi, ktorí sa o mňa z nejakého dôvodu starali.

Prebrala som sa uprostred noci. Poznala som to podľa ticha. Okolité hlasy sa ozývali len vtedy, keď boli ostatní hore. Silné vlny narážali do trupu lode a hádzali ňou zo strany na stranu. Na tele som cítila vodu, ktorá sa prelievala do podpalubia. Vlny sprevádzali hlučné hromy, ktoré vládli na oblohe. To však nebolo všetko.

Počula som mužský krik, štrngot ocele narážajúcej na oceľ a najmä desivý smiech, škriekanie a praskanie dreva. Výkrikov pribúdalo. Netrvalo dlho a pochopila som, že na palube sa bojovalo. Ležala som v tesnej blízkosti toho pekla a počúvala bojové aj predsmrtné výkriky. Umieralo príliš veľa ľudí.

Kúsok od seba som začula plač. Ženský plač. Vedľa mňa sa ukrývala tá mladá žena, ktorá za mnou chodievala spolu s lodným lekárom. Tentoraz sa triasla od strachu. A jej strach bol úplne oprávnený.

„Ale, ale... koho to tu máme?“ ozvali sa blízko nás mužské hlasy. Pišťali, zavýjali a očividne sa zabávali.

„Je pekná,“ povedal jeden z nich so smiechom. Dievčina skríkla. Ziapala, bránila sa a snažila sa im vytrhnúť, no bezvýsledne. So smiechom ju niekam odvliekli a víťazoslávne pri tom vyvádzali. Posledné, čo som počula, bol jej vystrašený vzlykot.

„A táto?“ spýtal sa iný hlas, ktorý zostal v miestnosti. Nevidela som, koľko ich pri mne stálo, no odhadovala som aspoň dvoch. „Vyzerá mŕtva.“

„Zdá sa, že nie je,“ odvetil druhý a vo mne sa zrodila nutkavá potreba pohnúť sa. „Ten mŕtvy pri vchode je lekár, čo? Asi sa o ňu staral.“

„Teraz mu to už môže byť jedno,“ zasmial sa muž a na tele som zacítila jeho dotyk. „Vezmeme ju so sebou,“ vyhlásil.

Ten druhý zaprotestoval a schuti sa rozosmial: „A čo s ňou chceš robiť? Dáš si ju vypchať?“

„Nebol by som proti. Je naozaj krásna.“

Zacítila som, ako ma nadvihli a niesli preč. Netušila som, kto tí muži boli ani prečo vyvraždili celú posádku. Vedela som len to, že už som nebola na lodi, kde som strávila posledné dni. Položili ma na dlážku a okolo mňa sa ozval ešte väčší smiech. Na tvári som zacítila studený vánok a vzápätí pálčivý

zápach. Najprv som nevedela identifikovať, čo to tak štipľavo smrdelo, no keď si nos zvykol, pochopila som.

Bol to pach spálených tiel. V diaľke pukalo drevo a sálalo teplo z obrovského ohňa. Loď, na ktorej mi zachránili život, sa potápala.

Tentoraz som stratila vedomie na oveľa dlhší čas. Aspoň sa mi to tak zdalo, pretože čas plynul pomalšie než predtým. Nikoho som nepočula, nič som necítila. Už som si myslela, že je so mnou koniec, no moje myšlienky prúdili ďalej. Stále som žila.

Po čase som počula škriekanie čajok a ucítila rybací zápach. Cez to všetko sa predieral ruch ľudí a zvuky zvonov.

„Kde ste ju našli?“ Počula som hlasy a vzápätí neohrabané dotyky na tele. Neplatila pre ne žiadna jemnosť ako pri predošlom lekárovi. Tieto boli hrubé a nedbalé.

„Na jednej obchodnej lodi pred pár dňami,“ zasmial sa muž. „Myslíš, že ju dáš do poriadku?“

„Ju? Nevyzerá, že by to potrebovala.“

„Niečo s ňou musí byť, keď je takto mimo.“

„Čo s ňou chceš robiť?“ zasmial sa druhý a ja som prvýkrát začala premýšľať nad tým, ako vlastne vyzerám.

„Je pekná. Môžeme ju predať.“ Mala som chuť sa zasmiať. Predať ma? Na nič lepšie sa nezmohli?

„Iba ak sa preberie. Má zranenú hlavu a bohvie, čo sa jej stalo.“

Hoci protestoval a nevidel v tom žiadny úžitok, ošetroval ma. Alebo sa o to aspoň snažil, pretože jeho metódy sa liečivými nazvať nedali. Zaobchádzal so mnou ako s handrovou bábikou. Mohol byť rád, že som v bezvedomí, inak by z neho veľa nezostalo.

Netušila som, ako dlho sme zostali na mieste, no podľa okolitého ruchu mi bolo jasné, že sme v prístave. Z diaľky sa ozýval trh, hlasy pracujúcich námorníkov a bitie zvonov. Všade sa šíril zápach rýb a morských potvor. Netrvalo dlho a znova bol čas vyplávať. Netušili, čo mi bolo, no zjavne som na tom nebola až tak zle, keď ma plánovali predať. Ak som vyzerala dobre, moja tvár musela ostať neporušená. Čo sa však dialo s mojím telom, to som si nevedela predstaviť.

Morský vzduch mi pohládzal tvár a mne sa to páčilo. Bola to príjemná zmena. Potom prišla búrka. Nebolo ťažké to uhádnuť. Vodu som mala všade na tele a striasalo ma od zimy. Nehovoriac o tom, že ma nekontrolovateľne hádzalo po miestnosti a narážala som do tvrdých predmetov. Vlny museli byť obrovské, pretože som občas doslova nadskočila z dlážky.

Búrku sprevádzali desivé hromobitia. Výbuchy nad hlavou vo mne prebúdzali spomienky, ktoré mali ostať zabudnuté. Pri každom údere hromu som sa mykla. Telo mi zvieral nepokoj a mala som veľkú potrebu brániť sa pred nimi. Veľmi som sa bála.

A vtom som bez varovania otvorila oči. Prudko som dýchala, hruď sa mi rýchlo dvíhala a klesala. Nedokázala som sa poriadne nadýchnuť. Nado mnou a okolo mňa vládla obloha plná hromov a bleskov. Rozum mi vravel, aby som sa poobzerala, zistila, kde som a čo sa deje, no paralyzoval ma strach.

Trvalo dlho, kým sa búrka konečne utíšila a my sme sa dostali z jej dosahu. Tmavá obloha plná dažďa a bleskov bola preč. Vychádzalo slnko a prinášalo teplo. A spolu s ním pomaly odchádzal aj môj strach.

„Pozrime sa, kto nám vstal z mŕtvych," ozval sa mužský hlas. Obrátila som za ním hlavu.

„To ťa musel zobudiť až hrom? Ty si ale náročná," vysmieval sa ďalší. Preglgla som.

„S nami ti bude dobre, kráska."

„Pevninu tak rýchlo neuvidíš!"

Prešli hodiny a dni, počas ktorých som si nepredstavovala nič iné, len ako otvorím oči a znova uvidím svet. Túžila som vedieť, kde som a s kým. Lenže keď som to konečne zistila, priala som si byť späť v bezvedomí a slepá.

Škaredé šaty, zanedbaný zovňajšok a najmä hnilé zuby mi dali jasnú odpoveď. Niektorí mali namiesto končatín háky alebo drevené protézy, iní nosili cez oko čiernu pásku. Počula som o nich veľa, no nikdy som nemala tú česť spoznať ich osobne.

Vedela som, že som sa dostala do naozaj nebezpečnej spoločnosti.

Do spoločnosti pirátov.

2. KAPITOLA

Kašľala som. Netušila som, čo mi dali za odpornú vodu, no nevypila som z nej ani len kvapku. Hrdlo ma z nej štípalo a cítila som sa horšie, než predtým.

„Vypi to, inak ti to nalejem do krku!“ zavelil muž predo mnou, čo sa tváril ako lekár. Zazrela som po ňom a pokrútila hlavou.

„Čo sa to deje?“ Vošiel zrazu druhý muž. Boli sme v podpalubí medzi tovarom, ktorý za posledné dni ukradli z obchodných lodí. Všade boli drevené sudy s vínom či rumom, alebo nejaké jedlo. Mňa zložili pri stenu na staré a práchnivé deky s tvrdým polenom pod hlavu.

„Nechce to vypiť. Takto z nej nič nezostane,“ posťažoval sa muž vedľa mňa a ten chlap sa usmial. Za tie dni som zistila, že ho oslovujú kapitán Dorretan.

„Treba na ňu ísť jemnejšie,“ povedal a pristúpil ku mne. Hneď som odtiahla hlavu, no on mi ju surovo chytil do svojich rúk a donútil otvoriť ústa. Metala som sa na všetky strany, lenže ten druhý mi medzitým nalial tekutinu až do krku a následne mi Dorretan zatvoril ústa. Nemohla som dýchať, nemohla som sa ani len brániť. Preto som bola odsúdená tekutinu preglgnúť a až potom ma pustil.

To teda bol jemnejší prístup.

„Vďaka, pane. Už budem vedieť ako na ňu,“ zaškeril sa a kapitán sa

na mňa pozrel. Ak by som dokázala pohnúť telom, rozhodne by to oľutoval. Ešte som to totiž neurobila. Sedela som a vedela hýbať jedine vrchnou časťou tela. Tak som ho obdarovala aspoň vražedným pohľadom, nad ktorým sa pousmial a následne boli obaja preč.

Prešli dni, odkedy som otvorila oči a zistila, že som na palube pirátov. Domyslela som si, že som predtým bola na obchodnej lodi a títo piráti nás prepadli. Po tom, ako všetkých zabili a loď potopili, si ma vzali so sebou, aby ma následne predali. Netušila som, ako dlho som bola mimo pevniny, no vedela, že keď sa na ňu dostanem, stane sa zo mňa obyčajná otrokyňa.

Chcela som tomu zabrániť, a preto som sa nútila do pohybov, aby som sa čo najskôr dostala na nohy. Celé telo som mala ťažké, no jediné, čo ma bolelo, bola hlava. Neuveriteľne mi v nej trešťalo a kvôli tomu som nevedela celé dni spať.

„Dnes sa už nevzpieraš?“ zasmial sa muž, keď mi večer prišiel dať ďalšiu dávku. Určite bol pripravený, že ma bude musieť spútať ako jeho kapitán, no prekvapila som ho svojou poddajnosťou.

Zatiaľ čo som sa spamätávala z toho hnusného lieku, vymenil mi nechutný obväz okolo hlavy. Následne mi prezrel aj obviazanú nohu a ruku. Držal ma pevne, ale zároveň opatrne, akoby mi nechcel ublížiť. No ja som necítila žiadnu bolesť. „Veľa toho nenahovoríš. Si nemá?“

Nechcela som s nimi hovoriť, pretože by sa ma vypytovali. Problém však bol, že som si nepamätala nič z toho, čo sa dialo predtým, ako som sa ocitla v bezvedomí na lodi.

Nespomínala som si na svoj život a dokonca ani na meno. Nevedela som, odkiaľ som a ani kto som. Predpokladala som, že to bolo kvôli zraneniu hlavy. Preto som dúfala, že je to len dočasné a na všetko si časom spomeniem. Dovtedy som mlčala, pretože niekedy bolo lepšie mlčať ako hovoriť.

Noci boli horšie ako dni. Cez deň je na palube krik a ostatní pracujú. Kapitán kričí rozkazy, velí im a má veci pod kontrolou. No cez noc je to hrôza. Všetci akoby vypustili všetku tú námahu zo dňa a zabávali sa, akoby to mal byť ich posledný deň. Pili alkohol a spievali. Spánok bol teda nemožný.

Dni ubiehali a postupne som dokázala hýbať aj nohami. Cvičila som, najmä keď okolo mňa nikto nebol, a pomaly som cítila silu v svaloch. Nohy

som mala tenké, ako aj ruky a pás. Schudla som a pripadala si skôr ako kosť a koža, než žijúci človek.

Kapitán Dorretan ma chodil kontrolovať každý deň. Vždy sa ukázal, keď ma ich lekár ošetroval, a pritom nikdy nič nepovedal. Odkedy ma prvýkrát donútil násilím vypiť liek, už sa ma nedotkol a nikdy sa predo mnou s nikým nerozprával. Iba ma sledoval, a keď so mnou lekár skončil, odišiel. Na začiatku hovoril niečo o tom, že ma chcel vyliečiť a následne predať. Asi sa chcel uistiť, že sa uzdravujem a čoskoro budem vhodná na predaj.

„Už si na tom lepšie," povedal muž predo mnou, ktorého meno som stále nepoznala. „Keď som ťa videl prvýkrát, nevedel som, čo s tebou bude," povedal s povzdychom. „Na mori budeme ešte pár dní, kým prídeme na pevninu," dodal a ja som premýšľala, kde vôbec sme. Nepamätala som si na žiadne mená krajín.

Zlostne som sa chytila za hlavu a prskla. Pocit, že nič nepoznám, bol nepríjemný. Najmä ak som sa každé ráno budila s pocitom, že by som nemala zabudnúť na niečo veľmi dôležité. Také dôležité, až ma z toho bolelo srdce. „To prejde," povedal zrazu muž, na ktorého som sa pozerala. Pri našom prvom stretnutí nebol veľmi príjemný, keďže ho kapitán donútil starať sa o mňa, a svoju nechuť dával dosť jasne najavo. No ako čas plynul, chodil za mnou skôr s pokojom. A dokonca tu niekedy zostával dlhšie, než bolo potrebné. „Len to bude ešte trvať."

„Ako dlho?!" ozvala som sa nahlas a on ku mne hneď zdvihol pohľad. Bol prekvapený, že som vôbec prehovorila.

„Závisí to najmä od toho, ako dlho bude trvať, kým sa zotavíš," odpovedal a znova mi obväzoval ruku. „Môže to byť aj niekoľko týždňov."

„To je pridlho," prskla som a odvrátila sa. Taká odpoveď ma nepotešila.

„Pamätáš si, čo sa ti stalo?"

„Nepamätám si nič," povedala som nahnevane a pozrela sa na neho. „To si už nikdy nespomeniem?"

„Pokiaľ viem, bola si v bezvedomí niekoľko týždňov. A to rátam len čas, čo si strávila s nami," povedal a prekvapene som otvorila ústa. „Má to čo do činenia s poranením hlavy. Asi si utrpela otras mozgu, spôsobený nejakým pádom. Nečudujem sa, že si stratila spomienky. Myslím však, že ak budeš dostávať dobré lieky a starostlivosť, pamäť by sa ti mala vrátiť."

„To preto ma tak bolí hlava?“

„Áno. Bola v hroznom stave,“ povedal a ukázal na mňa. „Mala si poranenú nohu, ruku a rebrá. No postupom času som si začal všímať, že sú to len modriny a odreniny. Akoby všetko zázrakom zmizlo,“ povedal zamračene. Vôbec som nevedela, čo to znamená. „Domnievam sa, že sa ti to všetko stalo pri nejakom páde.“

„Ako napríklad zo schodov?“

„Schody by také zranenia nespôsobili. Tipoval by som skôr niečo vyššie. Kopce, možno hory,“ povedal a pomykal plecami. Nerozumela som, prečo by som mala liezť po horách.

„Takže mi pomôžu jedine tvoje lieky.“

„Moje lieky ti len uľavia od bolesti, no väčšinu neliečia. Také lieky zoženieš v mestách a nie na lodi.“

„Ale ja sa do mesta nedostanem,“ povedala som a on sa s povzdychom pozrel na vchod na palubu.

„O pár týždňov zakotvíme v prístavnom meste Gastow. Bude sa tam konať trh, kde by sme, no...“ pozrel sa na mňa a pochopila som.

„Tam ma predáte.“

„Pravdepodobne,“ odkašľal si. „Dôležité je, aby si bola čo najviac fit, aby ťa niekto kúpil. Kapitánovi na tom dosť záleží,“ povedal a ja som prikývla.

„Hej!“ zavolal niekto zrazu.

„Kapitán,“ oslovil ho muž a kapitán k nám pristúpil.

„S kým sa to rozprávaš?! Prehovorila?“ spýtal sa ho a ja som sa na neho pozrela. Bol to pôvabný muž s náušnicami v pravom uchu a so železným krúžkom v nose. No zaujala ma jeho jazva, ktorá sa mu tiahla od čela cez oko až po bradu. Bola škaredá, no muž bol taký sympatický, že mi to akosi neprekážalo. Niečo mi tá jazva pripomínala. Určite som podobnú na niekom videla. *Na niekom dôležitom.*

„Nie, kapitán,“ povedal muž, čo ma prekvapilo, „ale rozprávam sa s ňou, keby to náhodou chcela urobiť.“

„Za dva týždne dorazíme do Gastow, potrebujem, aby bola v dobrej kondícii. Nech zarobí čo najviac,“ povedal prísne, no muž krútil hlavou.

„To je s mojimi liekmi a masťami nemožné. Potrebuje poriadnu sta-

rostlivosť, ktorú jej tu nemôžem poskytnúť," odpovedal, načo ho kapitán tresol po hlave a odprevadil von.

„Tak to nejako zariaď!" skríkol. Potom sa na mňa pozrel a dal si ruky v bok. „Očakávam za teba poriadnu odmenu, tak ma nesklam, zlatko," žmurkol na mňa a odišiel.

Vyhovovalo mi, keď som bola sama. Potrebovala som si utriediť myšlienky a snažiť sa zachovať pokoj. I keď by iní boli spútaní strachom z otroctva, ja by som ho momentálne prijala. Teraz som sa totiž nachádzala na lodi pirátov a nedokázala robiť nič. O lodi ani o posádke som nemala ani šajnu. Mojou jedinou šancou bolo dostať sa na pevninu. Odtiaľ sa dá utiecť mnohými spôsobmi.

Dúfala som, že tie dva týždne prežijem a naberiem energiu. Zúfalo som ju potrebovala.

***

V noci som mala ďalšie sny. Snívalo sa mi o zvláštnych magických bytostiach, ktoré mi niečo dávali. Niečo, čo bolo veľmi dôležité. Mala som to chrániť a nedovoliť, aby sa to dostalo do zlých rúk. Boli to realistické sny, ktoré ma vytrhli zo spánku.

Celá spotená a zadýchaná som sa uprostred noci zobudila, netušiac, čo je skutočné a čo sen. Počula som chrápanie mužov, ktorí ležali, kde sa len dalo. Nepríjemne sa mi dýchalo a veľmi som potrebovala ísť na čerstvý vzduch. Preto som sa porozhliadla okolo seba a hľadala záchytné body, o ktoré by som sa mohla oprieť.

Vedľa mňa bol vysoký sud, o ktorý som sa zaprela rukami a snažila sa postaviť. Telo som mala ťažké a nespolupracovalo. Nevzdávala som sa a vyšvihla sa na nohy. Dýchala som prerývane a kolená sa mi triasli. Aj tak sa mi podarilo postaviť na nohy a udržať sa na zemi.

Rukou som schytila metlu, ktorá bola poruke, a pomocou nej sa pridržiavala. Potom som sa pohla ku schodom, ktoré viedli hore na palubu. Snažila som sa ísť čo najtichšie, aby som nezobudila posádku, no veľmi sa mi to nedarilo, keď som vrážala do každej veci, ktorá bola okolo. Celým podpalubím kvôli vlnám hádzalo, preto sa mi do cesty vždy niečo postavilo.

Postavila som sa k schodom, po ktorých som začala liezť nahor. Pridržiavala som sa dreveného zábradlia a postupovala pomaly. Stále som poriadne neovládala nohy, no snažila som sa. Chcela som ísť na vzduch a cítiť čerstvosť, ktorú som necítila dlhé týždne.

Na poslednom schode som lapala po dychu a cítila, ako mi pot tečie po tvári. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude, no aj tak som sa zaprela o zábradlie a znova sa postavila na nohy.

Vonku svietil mesiac, ktorý osvetľoval celú loď. Aj keď to boli piráti a boli naozaj neporiadni, palubu nechali v dobrom stave. Všetky laná boli pripevnené o boky lode, ako aj sudy pri sebe pri stenách alebo v strede pri stožiari. Delá boli pripravené a okolo nich naukladané delové gule.

Pohla som sa dopredu a išla pri bok lode, kde nebolo žiadne delo. Len prázdne miesto, kde som sa chytila okraja a nadýchla sa čerstvého vzduchu. Vonku bola zima, až mi nadskočili zimomriavky, a aj vlny boli vysoké, čiže mi ich kvapky padali na tvár. No nič z toho mi neprekážalo. Odkedy som nabrala vedomie, nevidela som a ani necítila nič, len tmavé miestnosti s pochmúrnym pachom. No konečne som po toľkých týždňoch mohla stáť na vlastných a dýchať čerstvý vzduch. Cítila som sa šťastne a voľne.

„Vyzerá to tak, že si schopná aj sama stáť," ozval sa hlas za mnou, za ktorým som sa okamžite obrátila. Musela som sa porozhliadnuť, aby som ho našla. Nakoniec prichádzal z vyššej paluby, od kormidla, odkiaľ sa na mňa usmieval kapitán. „Trvalo ti to príliš dlho," povedal s posmechom a ja som sa odvrátila.

Ani tento hlúpy, no aj tak sympatický muž mi nemohol prekaziť chvíľu, na ktorú som tak dlho čakala. Preto som sa pozerala na veľké vlny a premýšľala nad tým, kto vlastne som a odkiaľ som prišla. Strata pamäte ma poznačila a aj keď som sa to snažila veľmi nevnímať, nedalo sa. Neustále som mala nepríjemný pocit, že by som tu nemala len tak sedieť a nič nerobiť. Že na mňa čaká niečo veľmi dôležité, na čom mi záleží. *Alebo niekto.*

„Nemusíš sa tváriť, že mi nerozumieš," ozval sa kapitán Dorretan blízko pri mne. Oprel sa chrbtom o zábradlie vedľa mňa a pozeral sa na opačný koniec lode. „Nie som až taký nevšímavý."

„Čo budeš mať z toho, že prehovorím?" ozvala som sa zrazu a on sa na mňa pozrel. „Aj tak ti nedokážem odpovedať na tvoje otázky."

„Prečo si myslíš, že by som sa niečo pýtal?“

„Každý sa pýta a ty nie si iný. Si zvedavý, kapitán, lenže ja ti na tvoje otázky neodpoviem,“ povedala som s povzdychom. „Sama na ne nemám odpoveď.“

„Rozumiem,“ povedal. „To je teda nepríjemné.“ Zovrela som prsty do päsť.

„Keby ste neprepadli tú obchodnú loď, z ktorej ste ma vzali, možno by som sa niečo dozvedela,“ povedala som vyčítavo, lenže on sa zasmial.

„Zachránil som ti život, ak by ťa to zaujímalo. Tá loď bola skazená a ty by si nedostala potrebnú starostlivosť, ktorú ti dávam ja.“

„Nedávaš mi nič, čo by bolo dostačujúce,“ povedala som a vtom ma schytil za ramená a surovo obrátil chrbtom k zábradliu. Zasyčala som, no aj tak som sa pozrela do jeho nahnevaných očí, ktoré prebodávali tie moje.

„Môžeš byť rada, že dostávaš aspoň to. Iná by na tvojom mieste nedostala vôbec nič!“ zavrčal a ruky mi zvieral veľmi silno.

„Lebo dúfaš v môj predaj,“ povedala som a on zaklonil hlavu, no stále ma prebodával pohľadom. „Prečo si myslíš, že zaň stojím? Moja pekná tvárička nemusí prilákať kupcov, ako dúfaš,“ povedala som a pozerala sa mu priamo do očí.

Po mojich slovách ma sledoval a nič nepovedal. Akoby volil slová, či premýšľal, ako odpovedať. Nakoniec sa usmial a pustil ma, no neodstúpil. Naopak, prstami ma začal hladiť po tvári. „Je pravda, že som ťa chcel predať kvôli kráse, no to pominulo, keď som sa ti pozrel do očí,“ povedal a uprel na mňa pohľad. „Tie oči sú to, čo ma presvedčilo, že za teba dostanem balík.“

„Moje oči? A čo je na nich?“

„Vyžaruje z nich niečo silné. Niečo, čo ma núti sa do nich stále pozerať.“

„To sú až také pekné?“

„Nepovedal by som, že je to krásou. Skôr tým, čo je za nimi,“ žmurkol na mňa, no ja som nerozumela. „Niečo v nich je. Niečo silné a vzdorujúce. Ako aj ty,“ povedal a ukázal na mňa prstom. „Myslím, že všetci máme šťastie, že nie si schopná poriadne stáť. Podľa môjho názoru, keby si nebola zranená, dávno by som nebol kapitánom.“

„Myslíš si, že by som ťa porazila?“

„Áno. Preto nezávidím tomu, kto ťa celkom zdravú kúpi,“ povedal a usmieval sa na mňa.

Jeho domnienky som potvrdiť nemohla. Netušila som, či viem dobre bojovať, a ani to, či by som ich porazila. Keby som bola dobrá bojovníčka, asi by som neskončila takto zranená a ďaleko od domova. Spomenúť si na to, čo sa mi stalo, sa mi zdalo dôležitejšie ako úplné zotavenie.

3. KAPITOLA

Ako som si aj myslela, do podpalubia som sa viac nedostala. Nie preto, lebo by som tam nemohla ísť. Skôr preto, že som pocítila čerstvý vzduch, a tak ľahko som sa ho nehodlala vzdať. Lekár, ktorý ma ošetroval, sa čudoval, keď ma ráno nenašiel na obvyklom mieste. Prekvapilo ho, keď ma objavil na palube, ako sa pozerám na more. Samozrejme mi vynadal za moju nedbanlivosť, no lieky mi dal aj tak.

„Chceš stráviť celý čas na palube? Neodporúčam. Chlapi môžu byť násilnícki," povedal a myslel najmä na tých štrbavých a hnusných pirátov, ktorí sa neustále na mňa so smiechom pozerali a vykrikovali pri tom obscénne slová. Nečudovala som sa, že som v nich vzbudzovala pokušenie a túžbu. Bola som jediná žena na lodi a oni sa plavili niekoľko týždňov. To vzbudí túžbu v každom chlapovi.

„Postarám sa o seba."

„Možno keby si cvičila chôdzu, asi by to nebolo zlé," povedal zrazu, keď si ma obzeral. „Dostala by si do nôh silu, ktorá ti chýba."

„Áno, to urobím."

Následne odo mňa odišiel, aby sa venoval ostatnému, a ja som zostala sedieť pri schodoch a sledovala pirátov. Stále niečo robili. Buď uvoľňovali

laná na plachtách, alebo ich sťahovali podľa vetra. Kurz určoval kapitán, ktorý stál pri kormidle a s veľkým klobúkom na hlave sa pozeral dopredu.

Čudovala som sa, že na tejto lodi nebola žiadna žena, ktorá by ho obšťastňovala. Bol to vysoký a svalnatý muž, ktorý o ženy určite nemal núdzu. Aj tak som tu žiadnu nevidela. Čo sa mi zdalo neuveriteľné, pretože chlapi ako oni nedokážu bez žien a sexu vydržať. Mohla som len hádať, že v najbližšom prístave sa všetko zmení.

Sedela som nehybne na palube až do obeda. Loď sa hegala podľa pohybu vĺn a nejaká sa dostala aj na palubu. Piráti bežali kade-tade, upevňovali laná, sudy alebo drhli podlahu. Každý mal niečo na práci. Mňa si nikto nevšímal, ale niekedy na mňa nadávali, pretože som im sedela v ceste. Zakaždým som sa nacapila na zábradlie, aby som im uhla, no nikdy som sa nepostavila.

Ten pirát, asi lekár, ma chodil obzerať a pýtať sa ma na môj stav, no nemala som mu čo povedať. Dokázala som hýbať rukami, nohami, celým telom, len nie tak silno, ako by som chcela. Nič som nemala zlomené, len slabé. Bola som žena, preto som nepredpokladala, že mi sila na niečo bola. Aj tak som sa však cítila bezbranná.

Hlavu som mala naďalej obviazanú a stále mi v nej trešťalo. Chcela som, aby to prestalo, už len preto, aby som mala pokoj. Ten chlap však povedal, že to bude trvať týždne. Neviem, či dokážem byť taká trpezlivá.

„Hej, srdiečko, poď ku mne," ozval sa kapitán a tí, čo ho počuli, sa zasmiali. Prekvapene som sa obrátila a pozrela sa na neho. Opieral sa o zábradlie pred kormidlom a ukazoval prstom na mňa. Odvrátila som sa.

„Nie som žiadne srdiečko," odpovedala som naduto.

„A ako ťa mám teda volať?" zasmial sa. „Nepoznám tvoje meno."

„Ani ja nie!" zavrčala som a zazrela po ňom. „Spomínaš?"

„Ach, áno. Tvoja strata pamäti," s úsmevom prevrátil oči. „Varina," povedal a znova som sa k nemu obrátila. „Nejako ťa predsa musíme oslovovať," žmurkol na mňa a usmieval sa. Váhala som.

Nepoznala som svoje meno a hnevalo ma to. Predsa mi rodičia dali meno. Nejaké, ktoré malo význam. Nepoznať ho by bolo ich zneuctenie, hoci som si ich nepamätala. Keď ma však kapitán oslovil novým menom, cítila som, ako sa mi rozbúchalo srdce. Už som totiž nebola len dievča so stratou pamäti.

Bola som Varina.

Postavila som sa a pomaly vychádzala po schodoch až k nemu. Kapitán ma sledoval a nespustil zrak z mojich očí, ktoré ho sledovali.

„Chceli ste so mnou hovoriť, kapitán?“ oslovila som ho a on sa usmial.

„Napadlo mi, že by si z tejto výšky mala lepší výhľad,“ povedal a hneď sa aj obrátil. Urobila som to isté a ten výhľad mi vyrazil dych.

Keď som sedela na schodoch, tak úplne na spodnom. Moje oči dosiahli len po zábradlie, kde boli pripevnené delá. Teraz som sa pozerala zvrchu, videla som širokánske more a vlny, ktoré vrážali do lode. Vietor mi rozfúkol vlasy na chrbát a vyčaril úsmev.

„Kde to vlastne sme?“

„Plavíme sa po Walskom mori,“ odpovedal mi, no vzdychla som si. Nepoznala som ho. „Býva dosť búrlivé, a preto po ňom plávajú len tie najsilnejšie lode. Nie vždy sa totiž nejaké, najmä tie obchodné, vrátia.“

„Plavíte sa aj po iných moriach?“

„Nie, len po tomto,“ odpovedal s povzdychom. „Počul som, že Rheiský oceán na západe je lepší, ale nespája sa s Walským morom, preto by sme sa tam nedostali.“

„Mohli by ste si zaobstarať novú loď,“ navrhla som, no prudko sa ku mne obrátil. Zľakla som sa.

„A zbaviť sa tejto? Len cez moju mŕtvolu,“ povedal a so smiechom sa odvrátil. „Je to môj domov a nehodlám sa ho vzdať.“

Domov. Ktovie, kde čakal na mňa.

„Kedy dorazíme do prístavu?“

„O dva týždne. Času dovtedy dosť,“ povedal a priblížil sa ku mne, až sa hruďou dotkol môjho ramena. Zmeravela som.

„To je naozaj dlhý čas,“ povedala som, stále vyvedená z miery. Všimla som si, ako si ma obzeral a hltal očami. Nevidela som sa v zrkadle, takže som nedokázala posúdiť, či je to majetnícky pohľad, alebo odpudzujúci. Nevedela som prečo, ale cítila som, ako mi srdce rýchlo búši a horia mi líca. Všimol si to, ale s úsmevom sa odvrátil.

„Chlapi sa zaujímali, či im aj s niečím pomôžeš, keďže si schopná stáť na nohách.“

„To je snáď na kapitánovi, rozhodnúť o niečom podobnom, nie?“

„Aj na lekárovi, ktorý potvrdí, či je to možné,“ žmurkol na mňa a moje líca priam horeli od rozpakov. Nespoznávala som sa, no kto som vlastne bola?

Až do večera som strávila čas v spoločnosti kapitána Dorretana. Najprv som pri ňom len v tichosti sedela alebo stála, no v jednom momente ma vzal a ukázal mi, ako sa kormidluje.

„Drž ho obidvoma rukami,“ prikázal a postavil sa za mňa. Chytila som kormidlo, ako mi kázal, a on priložil svoje ruky na moje. „Vlny sú veľké a mocné. Ak by sme stratili kurz, nemuselo by sa nám to vyplatiť.“

Cítila som teplo jeho rúk a aj tela, ktorým sa o mňa opieral. Srdce mi búšilo príliš rýchlo a pociťovala som ďalšie rozpaky. Bol to zvláštny pocit. Vedela som, že som celkom atraktívna žena s tými najlepšími proporciami. Takisto som už nebola dieťa, no aj tak som o svojom tele nič nevedela. *Netušila som, čo zažilo.*

Keď som sa pozerala na ruky, nohy či hruď, nevidela som žiadne jazvy. Iba modriny, ktoré pomaly mizli. Bolo to zvláštne a nevedela som si to vysvetliť. Necítila som ani bolesť, i keď by som mala. Lekár povedal, a aj ten predošlý, že to so mnou nevyzerá dobre. Prečo som teda stála a rozprávala sa s ostatnými? Prečo som normálne komunikovala, i keď by som mala byť skôr v posteli?

Boli to otázky, na ktoré som nepoznala odpoveď. Zatiaľ. Hlava ma stále bolela a spomienky sa mi nevracali. Pozerala som sa na svet svojimi očami, no nespoznávala som ho. Akoby som v ňom nežila. Bol to zvláštny pocit, až nepríjemný, kvôli čomu sa mi stále triaslo telo a ruky. Kapitán sa však postaral o to, aby to nebolo dlho.

Držal sa pri mne v tesnej blízkosti, dotýkal sa ma a niekedy ma aj hladil. Vedela som, o čo mu išlo. Nachádzala som sa v spoločnosti pirátov. Tých, ktorí rabovali a zabíjali pre potešenie. Avšak jeho dotyky boli teplé, jemné a chcela som ich. Pri ňom jedinom som sa cítila dobre, čo sa pri ostatných nedalo povedať. Na nich som sa nemohla ani pozerať, on bol iný.

Vedela som, že to bolo tou jazvou.

Nebola škaredá ani pekná. No zakaždým, keď som sa na ňu pozrela, príjemne ma hrialo pri srdci. Akoby si ma získal svojím znetvorením.

Netušila som, prečo ma tá jazva tak priťahovala, no nechala som sa viesť.

„Koľko myslíte, že za ňu dostaneme? Určite hotový balík," smiali sa piráti počas večere, ktorú mali v podpalubí. Ja som bola s nimi a jedla pri stene, pričom som sedela na zemi. Dali mi na tanier len pár kúskov pečeného mäsa a krajec chleba. Zatiaľ čo oni si hodovali s oveľa väčšími porciami a dokonca aj s rumom a pivom. Tiež sa mi zbiehali sliny, no nechcela som im dopriať to potešenie, aby som prosila.

„Určite toľko, koľko nám vydrží na mesiace!" smial sa ďalší.

„Je už schopná sa sama hýbať, možno by sme sa ešte čudovali."

„Nikam sa nechystám," odpovedala som nahlas a pár z nich sa na mňa pozrelo. Iní sa začali smiať. Akoby som povedala najväčšiu hlúposť pod slnkom.

„O tom rozhoduje kapitán," žmurkol na mňa s hnilým úsmevom. „Nie ty."

„Presvedčím ho a zostanem!"

Bola som im iba na smiech. Preto som položila tanier na zem a odkráčala preč. Snažila som sa pritom stúpať poriadne, aj keď sa mi to nedarilo. Chytila som sa zábradlia a za ich smiechu som išla nahor.

Nechcela som, aby ma predali ako otrokyňu. Vedela som, že som s nimi na tom nebola o nič lepšie, ale bola som voľnejšia. Mohla som sa na lodi pohybovať, ako som chcela, a robiť, čo chcela, dokým by mi niekto nepovedal niečo iné. Tam vonku by ma zatvorili. Určite by som musela plniť všelijaké príkazy, ktoré by sa mi nepáčili, a po tom som netúžila. Nevedela som prečo, ale byť slobodná malo pre mňa veľký význam.

Vonku bola tma. Poverení strážnici sa prechádzali po palube a kontrolovali všetko potrebné. Plachty boli stiahnuté kvôli silnému vetru, aby sme nestratili kurz. Objala som sa okolo ramien, pretože ma ofúkol studený vietor. Ani som netušila, prečo som liezla nahor.

Obzerala som sa po únikovej trase a vtom sa zahľadela do časti lode, kde bola kajuta kapitána. Preglgla som a zvažovala svoje možnosti.

Piráti mali pravdu. Ak som bola schopná a ako-tak vyzerala, predajú ma ako otrokyňu. Nemali dôvod, aby ma pri sebe držali, keď som vlastne zajatec, ktorého vzali z ukoristenej lode. Aby som mohla zostať, musela som si to zaslúžiť. A proti svojmu spôsobu som nemala vôbec nič.

Kráčala som smerom do kajuty a nevšímala si, že si ma niektorí strážcovia

všimli a dokonca sa popod nos usmievali. Vedeli, o čo mi išlo, a vyškierali sa. Možno aj záviděli, že neboli kapitánom oni. Ich smola.

Vošla som do vzdialenej zadnej časti lode a obzerala sa. Prechádzala som malými drevenými chodbičkami a míňala mnohé dvere. Do niektorých som aj nazrela, no žiadne neskrývali kapitánovu kajutu. Pokračovala som ďalej, až kým som neprišla na úplný koniec, kde boli dvojité drevené dvere. Nadýchla som sa a bez príprav som ich jemne pootvorila a nazrela dnu.

V strede miestnosti stál dlhý stôl, na ktorom bol položený obrovský zapálený svietnik. Okolo neho bol rozložený kopec jedla, cez ovocie až po pečené mäso a zeleninu. Pri stole neboli žiadne iné stoličky, len jedna oproti dverám. Na druhej strane bolo veľké okno a pred ním menší stôl so stoličkou. Na stole bol ďalší svietnik a plno papierov, pergamenov a máp. Na ľavej strane miestnosti viseli poličky s knihami a začudovala som sa, že v dobrom stave. Loď sa stále hegala na všetky strany, predpokladala som, že by boli všetky na zemi.

Na pravej strane bol vytvorený ďalší výbežok zakrytý priesvitnou látkou a za ňou som videla obrovskú mäkkú posteľ s mnohými vankúšmi. Potom ďalšie stolčeky a aj koberec na zemi. Strop bol nižší, ako som čakala, no nachádzali sme sa na lodi.

Podišla som k stolu s jedlom a hneď si uchmatla kus mäsa. Bolo úžasne prepečené a s tou najlepšou chuťou. Celé ústa aj ruky som mala mastné. Dokonca som sa napila z čaše s vínom. Toto bola večera hodná kráľov.

„Sem sa dobrovoľne nikto neodváži," ozval sa za mnou hlas, za ktorým som sa prudko obrátila. Hneď mi stál po boku a pozrel sa na mňa. Bol odo mňa oveľa vyšší, preto som zaklonila hlavu a s plnými ústami mu hľadela do očí.

„Prečo nie?" spýtala som sa a snažila sa preglgnúť. Dúfala som, že sa nezadusím, pretože to hrozilo. Mal rozopnutú košeľu a ukazoval mi svoje úžasné vyrysované telo. Naozaj mi pripadalo zvláštne, že na lodi nebola žiadna žena.

„Majú strach," povedal a oprel sa o stôl, no pozoroval ma. Bez klobúka mu hnedé vlasy padali na ramená aj do očí. Keď ho mal na hlave, zapletal si ich do vrkoča. Lenže teraz vyzeral, akoby sa chystal na spánok. Preglgla som. Ten pohľad ma úplne ničil.

„Z čoho?“ spýtala som sa a cítila horúčavu, hoci mi pred chvíľou bola zima. Obzrel si ma a potom chytil za ruku.

„Rešpekt, autorita,“ povedal a zdvihol si moju ruku, mastnú od mäsa, k tvári. „Vážia si mňa a moje súkromie,“ povedal a pritom si zdvihol moje prsty k ústam. Prebehla mnou triaška a roztriasli sa mi kolená, keď sa jeho jazyk a pery dotkli prstov a oblizovali ich. Dych sa mi zasekol v hrdle.

„Máte rád súkromie?“ spýtala som sa, úplne opantaná tým, čo urobil. Ruku mi pustil a vystrel sa, no neodstúpil odo mňa.

„Áno, veľmi. Povedz mi, prečo si sem prišla?“ spýtal sa a hľadel na mňa ako zviera na svoju korisť.

„Chcela som vás presvedčiť, aby ste ma nepredávali na trhu v prístave Gastow,“ povedala som a on sa hneď usmial.

„Prečo by som to nemal urobiť?“

„Pretože nechcem byť otrokyňa.“

„A myslíš si, že tu si niekto iný?“

„Aspoň nie som zatvorená v klietke a neplním hlúpe príkazy pánov,“ odvetila som a on sa na mňa stále s úsmevom pozeral.

„Musíš mi dať dôvod, aby som ťa nechcel predať,“ šepol a ja som sa úplne roztriasla.

„Áno. Ja viem,“ povedala som a schytila ho rukami za tvár.

Perami som narazila do tých jeho a pritiahla sa k nemu. V momente pootvoril pery a jazykom našiel ten môj. Zovrel ma v svojom náručí a chytal ma po celom tele. Rukami som mu zašla do vlasov a pritiahla si ho ešte bližšie. Zavrčal a schytil ma do náručia.

Srdce sa mi divoko rozbúšilo a celé telo mi horelo nedočkavosťou, keď ma naliehavo a rýchlo niesol do svojej postele, kde ma položil na matrac a vášnivo bozkával.

Túžila som po tomto mužovi. Bol odo mňa starší, to som vedela hneď, no tiež neuveriteľne príťažlivý.

Avšak pri jeho bozkoch som necítila to, čo by som mala. Mala som pocit, akoby som niekedy zažila iné a lepšie. Niečo, na čo som si nedokázala spomenúť.

Ako ani na muža, ktorý také pocity vo mne zanechal.